

Μετανάστης στο Ουισκόνσιν, ο νεαρός Νορβηγός, Όλε Ενβιρούντε, ήταν ερωτευμένος με τη γειτονοπούλα του, Μπέσι Κάρι. Στα 23 του (το 1900), έστησε μηχανουργείο. Ζήτησε από την Μπέσι να αναλάβει τη διεύθυνσή του. Η Μπέσι είπε «ναι». Οι δουλειές πήγαν καλά και, στα 1906, ο Όλε έκανε το μεγάλο τόλμημα. Της ζήτησε να τον παντρευτεί. Η Μπέσι πάλι είπε «ναι». Πήγαν ταξίδι του μέλιτος στην παραλία. Ζούσαν τον έρωτά τους σ' ένα νησάκι, όταν η Μπέσι θέλησε παγωτό. Ο Όλε πήρε μια βάρκα και, μες στο λιοπύρι, κωπηλάτησε ως την απέναντι ακτή, αγόρασε παγωτό κι επέστρεψε κωπηλατώντας πάλι: Πήγαιν' έλα πέντε μίλια. Το παγωτό είχε λιώσει αλλά η Μπέσι το καταφαριστήθηκε.

Όμως, στο μυαλό του Όλε σφηνώθηκε μια ιδέα. Για ποιο λόγο να μη χρησιμοποιούνται και στις θάλασσες οι μηχανές εσωτερικής καύσης που διαθέτουν τα αυτοκίνητα; Του πήρε δυο χρόνια, ώσπου να φτιάξει την πρώτη εξωλέμβια μηχανή: 1,5 ίππου. Στα 1909, η μηχανή του είχε ισχύ 3 ίππων. Πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας (1911) για τη «θαλάσσια προωθητική μηχανή» του κι έπεισε τον εφοπλιστή Κρις Μέγιερ να στήσουν επιχείρηση. Πλούτισε. Στα 1914, πούλησε στον εφοπλιστή το μερίδιό του και ξεκίνησε με την Μπέσι διακοπές μακράς διάρκειας. Τα λεφτά έφτασαν για πέντε χρόνια. Στα 1919, πήγε στον Μέγιερ και του πρότεινε να συνεταιριστούν σε μια καινούρια του ιδέα: τη δικύλινδρη εξωλέμβια. Ο Μέγιερ είπε «όχι». Ο Όλε έστησε μόνος του νέα επιχείρηση. Στα 1929, εξαγόρασε και την εταιρεία του Μέγιερ. Όμως, στα 1933, η Μπέσι πέθανε. Ο Όλε δε συνήλθε ποτέ. Στις 12 Ιουλίου 1934, την ακολούθησε στον τάφο.

Η επιχείρηση συνέχισε να υπάρχει. Στα 1941, ο γιος τους, Ραλφ, έκλεισε συμβόλαιο με τον αμερικανικό στρατό. Το τέλος του πολέμου, τον βρήκε πάμπλουτο αλλά και στη δίνη σκληρού ανταγωνισμού. Καθιέρωσε τις τετράχρονες εξωλέμβιες.

(Έθνος της Κυριακής, 12.7.2009) (τελευταία επεξεργασία, 20.10.2010)